

αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα τακτοποιήσῃ τὴν τράπεζαν καὶ θέσῃ τὸ χειρόμακτρον τῆς κυρίας του.

«Μόνος του εἶχε προγευματίσει;»

— Ναί, κυρία... Δηλαδή... μὲ τὸν κ. Βομπάρ.

Παρετῆρει μύρην δαντέλλαν ἐρριμμένην ἐπὶ τινος ἑδρας. Ὁ γελοῖος τὴν ἐθεώρει καὶ αὐτός, καὶ ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνηντῶντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, τῇ ἐφάνη ὅτι διεφωτίσθη. Ἀποτόμως, δίχως νὰ προφέρῃ λέξιν, ὥρμησε, διέβη τὴν μικρὰν αἵθουσαν τῆς Προσδοκίας, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου, τὴν ἤνοιξεν ὅλην καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος. Οὔτε νὰ κλεισθῶσι καὶ ἐφρόντισεν.

Καὶ ἐκὼν ἐβλέπετε τὴν γυναῖκα, τὴν παρημασμένην ἐκείνην κεφαλὴν ξανθῆς τεσσαρακοντούτιδος, μὲ στίγματα, μὲ χεῖλη λεπτὰ, μὲ τὰ βλέφαρα ὁμοία πρὸς δέρμα πεπαλαιωμένου χειροκτίου· ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν ὑποκυάνοις γραμμαῖς, τὰ ἀποτυπώματα βίου ἡδονῶν, ὥμοι γωνιώδεις, φωνὴ ἐλεεινὴ. Μόνον, ἦτο εὐγενής... Ἡ μαρκησία δ' Ἐσκαρβέζ!... καί, διὰ τὸν Μεσημβρινόν, αὐτὸ ἀνεπλήρου ὄλα τ' ἄλλα, τὸ οἰκόσημον τῷ ἀπέκρυπτε τὴν γυναῖκα. Κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς διὰ σκανδαλώδους δίκης, εἰς ῥῆξιν διατελοῦσα πρὸς τὴν οἰκογένειάν της καὶ τὰς μεγάλας οἰκίας τοῦ προαστείου, ἡ κυρία δ' Ἐσκαρβέζ εἶχε συνδεθῇ πρὸς τὴν

βασιλείαν, ἤνιξεν αἵθουσαν πολιτικὴν, διπλωματικὴν, ἀορίστως ἀστυνομικὴν, ἐνθα προσήρχοντο, ἀνευ τῶν συζύγων των, τὰ ἐπισημότερα τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς· εἴτα μετὰ δύο ἔτη περιπετειώδη, ἀφοῦ ἀπέκτησε κόμμα, ἐπιρροάς, ἐσκέφθη νὰ κινήσῃ δίκην. Ὁ Ρουμεστὰν ὅστις τὴν εἶχεν ὑπερασπισθῇ ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ, δὲν ἡδύνατο νὰ τῇ ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν του. Καὶ ἂν τυχὸν ἐδίστασεν ἐπὶ μικρόν, ἡ μαρκησία οὕτως ἐκολάκευσε τὴν ματαιοδοξίαν τοῦ δικηγόρου, ὥστε κατέπεσε πᾶσα ἀντίστασις. Ἡ δίκη τῶρα προσήγγιζεν, ἐβλέποντο κατ' ἐκάστην, πότε παρ' αὐτῷ, πότε παρ' αὐτῇ, συσχεπιόμενοι μὲ ζέσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως. (Ἀκολουθεῖ).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΝ

Θεὰ τοῦ πόνου, ταπεινὴ περνᾷς τὰ μονοπάτια
ποῦ πᾶν' σὲ ἄχαρα λημέρια,
κ' ἔχεις πλουσίαν τὴν καρδίαν καὶ πρόθυμα τὰ χέρια
καὶ ἀγγέλου ἀγαθότητα στὰ σπλαχνικά σου μάτια.
Εἶσαι ἡ πλουσιώτερη τῆς γῆς, Ἐλεημοσύνη,
κι' ὅταν ἀκόμη φτωχικὰ τὸ χέρι σου χαρίζῃ
δὲν εἶνε πλούσιος κανεὶς γιὰ ὅσα θησαυρίζει,
ἀλλὰ γιὰ ὅσα μὲ χαρὰ καὶ μὲ ἀγάπη δίνει.
Περνᾷς καὶ ὁ ἀγέρας σου παρηγοριὰ σκορπίζει
καὶ ἄνθη ὀλόγυρά σου σπερνεῖς·
δίνεις χαρὰ καὶ ἀνάστασι καὶ γιὰ μισθὸ σου παίρνεις
δάκρυ ποῦ σὺν ἀγίασμα τὰ χέρια σου ραντίζει.
Λάμπει γιὰ σένα ἡ ἐλπίς σὲ μάτι λυπημένο,
τὸ κλάμμα γίνεται τραγοῦδι·
καὶ ἡ ζωὴ ποῦ κρίτεται σὺν δέντρο μαχαμένο
νοιώθει γιὰ σὲ τὴν ἀνοιξι, πετᾷ γιὰ σὲ λουλοῦδι.
Μεσ' στήν καλύβη τοῦ φτωχοῦ τὴν πιὸ σκοτεινιασμένη
τὸ φωτεινὸ σου θρόνον στήνεις

κ' ἡ ὄψις σου φεγγαβολᾷ σὺν ἄστρο τῆς γαλήνης,
λαμπρότερη μεσ' στήν καρδίαν τὴν πιὸ δυστυχισμένη.
Κρύβεσαι, μὰ ἡ χάρις σου σὲ μύριας ὄφεις λάμπει,
σὲ ἀπειραις καρδιαῖς μυρίζει,
σὺν λούλουδο ποῦ ταπεινὸ βαθεῖα στὸ χόρτο ἀνθίζει,
μὰ στὸ γλυκὺ τοῦ ἀνάσασμα μυρίζουνε οἱ κάμποι.
Τὴ δύναμί σου, ὦ θεά, τὴ μαγικὴ καὶ οὐράνια
δὲν κτίζεις μὲ ὑπερρφάνεια
ἐπάνω εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου μεγαλεῖα,
τὴν θεμελιόνεις στὴν εὐχὴ καὶ εἰς τὴν εὐλογία.
Οἱ πιὸ ἀδύνατοί τῆς γῆς, ἰδοὺ ἡ δύναμίς σου!
χήραις, παιδιὰ ὀρφανισμένα,
ποῦ τὰ γλυκαίνει ὥσάν τὸ φῶς ἡ μητρικὴ στοργή σου,
σηκώνουνε τὸν θρόνον σου σὲ χέρια εὐλογημένα!
Ἐλεημοσύνη, ταπεινὴ περνᾷς τὴν οἰκουμένην
κ' ἐνῶ αὐτὴ ἔμπρὸς σου κλίνει
καὶ μ' εὐλογίαίς, προσευχαῖς καὶ δάκρυα σὲ ραίνει,
σὺ γονατίζεις σπλαχνικὴ στῆς συμφορᾶς τὴν κλίνη.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΩΡΕΑΣ

ΕΙΜΕΘΑ βέβαιοι ὅτι ὀλίγοι, ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμούμενοι, καὶ οὗτοι ἕκ τῶν ἐχόντων στενάς τὰς σχέσεις μετὰ τῆς νεωτάτης γαλλικῆς φιλολογίας, εἶνε οἱ γνωρίζοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Παρισίῳ γαλλιστὶ γράφοντος *Jean Moréas*, ὅτι ὀλιγώτεροι ἔτι παρ' ἡμῖν εἶνε οἱ ἀναγνώσαντες ἔργα αὐτοῦ καὶ ὀλίγιστοι τέλος οἱ δυνάμενοι νὰ εἰπωσιν ἀνευθριάσως ὅτι κατηνόησαν ταῦτα.

Ὑπὸ τὸ ρωμαϊκὸν αὐτοῦ ψευδώνυμον τοῦ Ἰωάννου Μωρεῆ, κρύπτεται Ἕλλην συγγραφεὺς, Μωρεΐτης μάλιστα, ὁ κ. Ι. Παπαδιαμαντόπουλος.

Εὐφυὲς πάντοτε οὗτος, ἐνωρὶς κατηνόνσεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἦτο ἔτι ἱκανῶς προδιατεθειμένον πρὸς εὐμενῇ ὑποδοχὴν πρωτοτύπου φιλολογικῆς παραγωγῆς· οὐδὲ τὰ θέλητρα τῆς πολυμόρφου καὶ ἀσχηματίστου ἔτι νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης ἱκανὰ ὅπως συγκρατήσωσι τὸν κ. Παπαδιαμαντόπουλον. Δὲν ἠκολούθησε τὸ πατριωτικὸν σύ-

στημα τῶν πλείστων τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, ἀλλ' εὐτόλμως τὸν ἐγωϊσμόν αὐτοῦ δείξας, ἐγωϊσμὸν τὸν ὅποιον δικαίως ἐνέκρυπτεν ἐν ἑαυτῷ, δὲν ἠθέλησε νὰ γείνῃ τὸ θῆμα κοινωνίας μὴ ἀναγινωσκούσης, μὴ ἐννοούσης, περιφρονούσης μάλιστα διὰ τῆς ἀδιαφορίας τῆς πᾶσαν φιλολογικὴν παραγωγὴν δὲν ἠθέλησε νὰ γράψῃ διὰ πεντήκοντα μόνον ἀνθρώπους εἰς γλώσσαν ἔθνους ἐκ δύο συνισταμένου ἐκατομμυρίων, δὲν ἠθέλησε νὰ τέρψῃ, νὰ συγκινήσῃ νὰ θαυμάσῃ ὑπὸ πεντήκοντα ἀνθρώπων ἵνα περιφρονηθῇ ὑπὸ ἐνὸς ἐκατομμυρίου ἐννεακοσίων ἐνενηκοντα ἐννέα χιλιάδων ἐννεακοσίων πεντήκοντα τοιούτων καὶ τούτων οὐδ' ἀξέστων οὐδ' ἀπολιτίστων, ἀλλὰ κατὰ ἄλλα καλῶς κατὰ τὰ τελειότερα τῆς Δύσεως ὑποδείγματα βιούντων. Καὶ τὸν δίκαιον ἐγωϊσμόν του ἀναλαβὼν καὶ ἀφήσας δι' ἄλλους ἦτον πρὸς παραγωγὴν ὀργῶντας τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς γλώσσης καὶ τὰς περὶ αὐτὴν ἀτελευτητάτους συζητήσεις, καὶ ἀπαρνηθεὶς τὸ κωμικοτραγικὸν στάδιον τοῦ ἐν Ἑλλάδι φιλόλογου, ἀπῆλθεν ἀθορύβως,

σχεδὸν κρυφίως, ὥς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ συληφθῇ ἐπ' αὐτοφθόρῳ πρὸς τὰ πάτρια ἀσεβῶν, εἰς ἀναζητήσιν εὐρυτέρων ὀριζόντων.

Καὶ ἐγκατέστη ἐκεῖ ὅπου ὁ γράφων εἶνε σεβαστός, ὅπου ὁ κόσμος καὶ ἐννοεῖ καὶ παθαίνεται, ἔστω καὶ διὰ πράγματα μὴ κατ' εὐθείαν θίγοντα τὸν κόσμον τῶν ἰδίων συμφερόντων, ἐκεῖ ὅπου ἐν καλὸν βιβλίον, μία ἐξοχος φράσις, ἐν ὥρῳ ποίημα θεωροῦνται πράγματα καλὰ καὶ ἄξια προσοχῆς οὐχ ἥττον μιᾶς καλῆς θέσεως, προσοδοφόρου συντάξεως, δέσμης χαρτονομισμάτων, καλῆς γυναικός, πλουσίου μεγάρου, ἐνὸς ἀγάματος, ἐνὸς Παρθενῶνος· ἐκεῖ ὅπου ἦρκεσεν ἐν σόνετον, ἐν ποιήματάκι, τέσσαρες δηλαδὴ μελωμέναι γραμμαὶ νὰ δημιουργήσωσι τὸν *Corrpeé* ὡς ὁ μέγας Παρθενῶν ἐδημιούργησε τὸν *Φειδίαν*. Ἐκεῖ, ὅπου τὴν ὥραν ταύτην οἱ ἀνθρώποι δὲν ζωοῖ πλέον κατὰ τὸν δέκατον ἐννάτον αἰῶνα, μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν μέλλοντα εἰκοστόν, διότι μέχρις αὐτοῦ πράγματι ἐξήχθη ὁ γοργὸς πρὸς τὰ πρόσω



Ο ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: ΕΙΚΩΝ ΙΩΣΗΦ ΓΚΙΖΕΛΑ

Δημοσιευομένη τῇ ἀδείᾳ τοῦ κ. Φρειδερίκου Σβάρτς, ἰδιοκτῆτον τῆς εἰκόρος ταύτης.

βαίνων παλιτιμός των, ἡ καλὴ λεγομένη κοινωνία κεκορεσμένη οὐσα ἐκ τῶν χυδαίων τέρψεων καὶ τῶν προστύχων ἐπιδείξεων, ἀφῆνουςα καὶ ἐκείνας καὶ ταύτας τοῖς ἀστοῖς καὶ τοῖς ὀψιπλούτοις ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς τέχνης, τῆς φιλολογίας, τῶν λεπτοτάτων τούτων καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἵνα συγινυνθῇ, ἵνα διασκεδάσῃ. Ἐν μέσῳ τοιαύτης κοινωνίας ἡθέλησε νὰ δράσῃ ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος, κοινωνίας ἐν τῇ ὁποίᾳ πᾶσα κυρία τῆς μεγάλης καλουμένης τάξεως, καὶ ὑπάρχει ἀλλήθης τοιαύτη ἐκεῖ καὶ λόγῳ μακραιώνων παραδόσεων καὶ λόγῳ τελείας ἀναπτύξεως, θεωρεῖ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ chic ἐὰν κατορθώσῃ νὰ περικυκλωταὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου τῶν συγγραφέων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν· ἐὰν ἐκ τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς πρώτης ἐξέλθωσιν, ἵνα κατόπιν κάμωσι τὸν γύρον ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, αἱ πρωτότυποι εὐφυολογίαι τῶν καλλιεργούντων τὸ πνεῦμα· ἐὰν ὁ δραματογράφος λάβῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματός του ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ μεγάρου αὐτῆς, ἐὰν ὁ γλύπτης ἢ ὁ ζωγράφος ἐμπνευσθῶσιν ἐκ τῆς πρωτοτύπου χάριτος ἀμφιέσεως ἢ τῆς καλλιτεχνικῆς κομμώσεώς της.

Ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ γράψωμεν τὰς ἀνωτέρω γραμμὰς παρέσχεον ἡμῖν δίστηλον κριτικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Anatole France, δημοσιευθὲν ἐν τῷ Figaro τῆς 21 Δεκεμβρίου.

Τοῖς πᾶσι τυγχάνει γνωστὸν πόσον δύσκολος εἶνε ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀπόκτησις ὀνόματος φιλολογικοῦ, ἡ ἀνύψωσις μάλιστα τούτου ὑπεράνω τῶν κοινῶν ὀνομάτων· οὐδὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὁπόσων σημασίαν ἔχουσιν ἐν τῇ φιλολογίᾳ τὰ γνωστά, τὰ μέγала λεγόμενα ὀνόματα· εἰνέ τις βέβαιος ὅτι τὸ ἔργον του, καίτοι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μετριωτάτης ἀξίας, θὰ ἀναγνωσθῇ, θὰ πωληθῇ, θὰ ἀναζητηθῇ, ἐὰν ἔχῃ τὴν τύχην νὰ φέρῃ ὑπεράνω ἢ κάτωθι αὐτοῦ ὄνομα γνωστὸν, πολλὰκις ἐπαναληφθὲν, τὸ ὁποῖον τὸ κοινὸν εἰθίσθη νὰ ἀναγινώσκῃ ἐπὶ τῶν κιτρίνων ἐξωφύλλων ἢ κάτωθι τῶν τυπωμένων γραμμῶν. Θαύματα ἀφ' ἑτέρου πρωτοτυπίας, νεωτερισμοὶ τολμηροὶ καὶ ριψοκίνδυνοι ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῶν διὰ πρώτων ἢ δευτέρων φορᾶν ἐκθετόντων τὸ ὄνομα τῶν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν θαυμαστοποιῶν καὶ ριψοκινδύνων νεωτεριστῶν χορείαν κατετάχθη ἐν Παρισίοις ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος. Ἐγκρατής, ὡς ὀλίγοι γάλλοι, κατ' αὐτὴν τὴν φράσιν τοῦ κ. Jules Lemaitre, τῆς γαλλικῆς, ἠκολούθησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν τρόπον τοῦ γράφειν τῶν αὐτοῦς ἑαυτοῦς Συμβολιστὰς ἀποκαλεσάντων· καὶ ὑπὸ τὸ εὐπρόθετον ψευδώνυμον τοῦ Jean Moréas, ἔγραψε ποιήματα καὶ διηγήματα καὶ μυθιστορίας, μετ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνῶμαλον, μετ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἀκατανόητον διὰ τοὺς ἀμυήτους εἰς τὰ τοῦ τοῦ Συμβολισμοῦ, τὴν ἰδιαιτέραν τὴν γραμματικὴν, τοὺς ἐλευθερίους ποιητικούς κανόνας.

Διὰ συντόμου βιογραφίας τοῦ κ. Παπα-

διαμαντοπούλου ἀρχεῖται ὁ κ. Anatole France τοῦ ἁρθρου αὐτοῦ. Εὐρίσκει κατ' οὐκ αὐτὸν συνεδριάζοντα, ἐντὸς γνωστοῦ τῆς Λατινικῆς συνοικίας καφενεῖον· καὶ ὡς νέον Ὀμηρον (τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς δηλωτικὸν τῆς καταγωγῆς μᾶλλον τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου ἢ ὡς εἰλικρινὲς παρομοίωσις) κηρύσσοντα πρὸς τοὺς περικυκλῶντας αὐτὸν ὀμηρίδας τὰ δόγματα τοῦ Συμβολισμοῦ. Ἀγγέλλων τὴν ἐκδοσιν τοῦ νεωτάτου ἔργου τοῦ Jean Moréas καὶ μεταφερόμενος ἀπὸ τούτου εἰς τὴν ἐν γένει τῶν Συμβολιστῶν σχολὴν, δικαιολογεῖ αὐτοὺς διὰ τοὺς νεωτερισμοὺς οὓς ἐπὶνεγκον εἰς τὴν ποίησιν, διὰ τὴν μεγάλην περὶ τὸν στίχον ἐλευθερίαν, διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς χασμωδίας ἐνίοτε, διὰ τὴν κατὰ βούλησιν τομὴν τοῦ στίχου, λέγων ὅτι ἡ ἀρίστη ποιητικὴ τέχνη εἶνε τὸ οὗς τοῦ ποιητοῦ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν οὗτος ἀντιλαμβάνεται τῆς εὐρυθμίας. Οὐδεὶς ἄλλως τε κανὼν δύναται νὰ νάκοιπῃ τὴν πρὸς τὰ πρόσω καὶ τὰ καινὰ ροπήν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος· ὡς οἱ ῥωμαντικοὶ κληθέντες ἀπετίναξαν τοὺς δεσμοὺς τῆς ποιητικῆς τοῦ Μπουαζὸ τέχνης, οὕτω καὶ οἱ Συμβολιστὰς σήμερον μείζονας, ἐπιζητοῦντες ἐλευθερίαν, δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς ἡναγκασμένους νὰ περιορισθῶσι καὶ ἀναγνωρίσασιν ὡς κανόνας ἀπαραδάτους τὰς καινοτομίας τῶν ῥωμαντικῶν. Ἐλέγχων ἀπ' ἐναντίας τὴν γλῶσσαν τῶν Συμβολιστῶν εὐρίσκει ταύτην δυσνόητον καὶ ἐκουσίως ἀσαφῆ, ἀποκαλεῖ αὐτοὺς θηρευτὰς ἀπληροκλήτων λέξεων καὶ τύπων πρὸς τὸν ἰδιοτελεῖ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκπληξῶσι καὶ ἐξενίσωσι δι' αὐτῶν τὸν ἀναγνώστην· καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον τῆς μανίας ταύτης ἐξήχθησεν, λέγει, ὥστε διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτοὺς ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας λεξικῶν, χειρογράφων καὶ γλῶσσάριων.

Εἰς τὸν Jean Moréas ἐπαναφέρων τὸν λόγον καὶ ἀπεκδύων αὐτὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ συμβολισμοῦ τύπων, εὐρίσκει ἐν αὐτῷ ποιητὴν ἀληθῆ, λεπτότατον καλλιτέχνην, μετ' ὁραίας καὶ πρωτοτύπους πολλὰκις ιδέας· καὶ τοῦτο δι' ἡμᾶς εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῶν ἀνωτέρω παραθέτει διαφόρους περικοπὰς ἐκ τῶν Συρτηῶν, συλλογῆς ποιημάτων τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων αὐτοῦ. Καὶ ἡ γνώμη κριτικοῦ οἷος ὁ Anatole France δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε δι' ἡμᾶς σεβαστὴ· καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ καὶ ἡ φήμη τοῦ Ἰωάννου Μωρητᾶ ἐν μέσοις Παρισίοις δὲν δύναται νὰ μὴ ἐμβάλλῃ εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, εἰς δίκαιον πειρασμὸν τοὺς παρ' ἡμῖν γράφοντας.

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

X. MARMIER

Η ΝΕΟΝΥΜΦΟΣ

ΕΝ τῇ ἀρχαίᾳ πύλῃ τῆς Τολέδου ἔξῃ ποτὲ πτωχὴ τις γραῖα μετὰ τινος ὀρφανῆς ἀνεψιᾶς αὐτῆς. Ἡ νεάνις ἦτο μὲν λίαν θελκτικὴ, ἀλλὰ δειλὴ καὶ

ἀδυνάτου κράσεως. Ἡ γραῖα ἐσκέπτετο μετὰ θλίψεως, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει νὰ καταλίπῃ αὐτῇ κληρονομίαν καὶ ἐπόθει θερμῶς νὰ τὴν νυμφεύσῃ.

Ἡμέραν τινα ἡ γηραιά θεία, εὐρισκομένη παρὰ τῇ ἀναδόχῳ τῆς ἀνεψιᾶς της, συνήντησε πλούσιόν τινα ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, ὅστις ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο προθύμως, ἂν εὐρίσκει νεάνίδα θελκτικὴν, εὐφυῆ καὶ φιλεργον.

— Ἐγὼ ἔχω ὅ,τι ζητᾷτε! ἀνέκραγεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα. Ἐχω τὴν ἀνεψιάν μου· μία χρυσὴ καρδιὰ καὶ ἐργάτις ἀπαράμιλλος. Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰνδὸς μεταδίνει εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἀγαθῆς θείας καὶ ἔρωτᾷ, ἂν ἡ ἀνεψία εἰξεύρῃ νὰ γνέθῃ.

— Ἄν εἰξεύρῃ!... Αἱ τολύπαι διαγράφουν ἐκ τῶν χειρῶν της ὡς σταγόνες ὕδατος.

Μετά τινας στιγμὰς. — Τί ἔκαμες; ἔρωτᾷ ἡ νεάνις τὴν θείαν της. Ὁ Ἰνδὸς, πιστεύσας ὅ,τι εἶπες, ἀφῆκε, ἀναχωρῶν, τρεῖς μεγάλας τολύπας καὶ ὅμως γνωρίζεις καλῶς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην ἐργασίαν. Εἰς ποίαν δυσκολίαν μετ' ἔφερες!

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπήντησεν ἡ θεία. Ἐκ τοῦ κόπου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου.

Τὴν ἐσπέραν ἡ νεάνις ἀποχωρεῖ μελαγχολικὴ εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς καὶ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν προσφιλῶν καὶ εὐλογημένων ἐκείνων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτῆς ἡλικίας, δὲν ἐπαυσε προσευχομένη.

Αἰθῶνς, ἐν ᾗ ἀκόμη προσεύχεται, ἐπιφαίνονται τρεῖς ὥραιαι ψυχαὶ μετ' ὧν ἔλαβον λευκοὺς πέπλους καὶ λέγουσιν, ὅτι θὰ τὴν ἀπαλλάξουν τῆς δυσκολίας διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν προσευχῶν της ἔλαβον. Ἀμέσως ἐκάστη αὐτῶν ἔλαβεν ἀνὰ μίαν τολύπην καὶ διὰ μίαν ὁλοκλήρως ὁ ὅγκος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπληπίζετο πρὸ ὀλίγου ἡ πτωχὴ νεάνις, μετεβλήθη εἰς νῆμα λεπτόν, ὡς αἱ λεπτότεραι τρίχες.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἰνδὸς ἦτο πλήρης θαυμασμοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ταχύτητα καὶ τὴν τοιαύτην ποιότητα τῆς ἐργασίας.

— Δὲν σὰς τό' λεγα ἐγὼ; ἀνέφωνε ἡ θεία.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις ἐπίσης νὰ ράπτῃ;

— Ἐννοεῖται. Τὸ ἔχει διὰ παιγνίδι!

— Πολὺ καλὰ, ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδὸς· καὶ ἀναχωρῶν ἀφήνει τρία ὑποκάμισα πρὸς ραφὴν καὶ εἶτα, τὴν ἐπιούσαν ἄλλο τι φόρεμα διὰ κέντημα.

Εὐτυχῶς αἱ τρεῖς ἀγαθαὶ ψυχαὶ ἐτέθησαν ἐκ νέου εἰς ἐργασίαν καὶ ἔργαζαν τὰ ὑποκάμισα μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος. Ὅταν ὅμως ἤρχισαν νὰ κεντῶσιν ἡ μία ἐξ αὐτῶν:

— Δὲν θὰ κάμωμεν, εἶπεν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὰς καλέσῃς εἰς τὸν γάμον σου.

— Λοιπὸν ἀλήθεια θὰ ὑπανδρευθῶ;

— Βεβαίως, θὰ νυμφευθῇς τὸν ὥραιον Ἰνδόν.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ἦναι χαρὰ μου νὰ σὰς καλέσω.

Πράγματι ὁ Ἰνδὸς μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ καὶ λαμπρὰν ταύτην δοκιμασίαν, ζητεῖ